

In ko se je obrnil župnik in je zapel „Dominus vobiscum!“ so rekli ljudje, da ni še nikdar tako lepo zapel.

Vse je bilo zadovoljno in veselo. Ko so prišli po končani polnočnici pevci in pevke s kora, jim je prijazno prikimal ta in oni.

Odšli so vsi skupaj v gostilno na kozarec kuhanega vina, ki so si ga bili naročili že prej. In ves čas so razpravljali važno in resnobno, kje je pogršil ta ali oni glas.

Kar naenkrat se odpro vrata in v sobo stopi sam gospod župnik.

„Hvala vam lepa, gospod učitelj! In tudi vam vsem, fantom in dekletom, srčna hvala, da se ste toliko potrudili in nam napravili tak lep sveti večer. Za novo leto popoldne vas vabim vse na kozarec vina in košček potice k sebi, da vam pokažem vsaj malo, kako sem vam hvaležen.“

Jesenko je bil teh besed iskreno vesel. Zdaj, ko je pokazal tudi župnik, da je z njimi, nehajo gotovo mrmrati še zadnji, ki so doslej te novosti grdo gledali. In tako so se tisti večer vrnili vsi srečni in veseli domov in ni jim bilo žal truda in poti.

(Dalje prihodnjič.)

Fr. Albrecht:

Notturmo.

Sladko zvenijo ure polnočne,
v srcu zvenijo, v dalje šumijo,
tiho, da tvojih sanj ne splašijo,
ki jih premišljaš, ljubica moja.

Bela kot tvoje telo je blazina,
temno blesteči kot letni mrakovi
padajo čez oči ti valovi
las, ki kot tvoje sanje dehtijo.

Glej, in jaz pridem: da te ne vzdramim,
bele blazine narahlo razgrnem,
tiho pogreznem v mraku se črnem . . .
K svatbi zvenijo ure polnočne.

